

disse medførte Døden eller alvorlige Læsioner, og Samleren erklærer endda, at hans Lister af forskellige Grunde ikke er helt udtømmende. Man tør vel nok derfor gaa ud fra, at det gennemsnitlige Tal for alvorlige Tilfælde af Vaadeskud kan sættes til ca. 100 aarlig. Selvfølgelig kan man ikke ved Lovbestemmelser hindre, at der vises Uforsigtighed i Behandlingen af Skydevaaben og derfor sker Ulykker. Men det er dog alt overvejende sandsynligt, at Vaadeskuddenes og Ulykkestilfældenes Antal vilde gaa væsentligt ned, dersom det offentlige gennem en virksomhedsfuld Kontrol forhindrede ukyndige eller ansvarløse Personer i at gaa paa Jagt.

Til alt dette kommer, at der for Tiden utvivlsomt i Forbindelse med Jagtens Udøvelse finder meget *Dyrplageri* Sted, som baade kunde og burde undgaaes. Naar der slet ikke kræves nogen Færdighed i at benytte en Bøsse for at faa Lov til at udøve Jagt, vil Folk, som intet kender til Afstandsbedømmelse eller deres Vaabens rimelige Rækkeevne, optræde som Jægere, og det vil da være ganske almindeligt, at der finder Anskydninger Sted paa uforsvarlig langt Hold, og Følgen bliver da altfor ofte, at Vildtet lemlæstes eller løber bort med Haglene i Kroppen, hvorved dets Skæbne bliver enten en langsom, pinefuld Død eller ugelange Lidelser, før det kommer til Kræfter igen. Det maa derfor være magtpaaliggende i den nye Lov at udelukke saadanne fra at udøve Jagt, som savner almindelig Skydefærdighed, Evne til at bedømme Afstand og Forstand paa at behandle en Bøsse med fornøden Forsigtighed.

Men det er desuden en Kendsgerning, at de nuværende *Fredningsbestemmelser* giver Anledning til megen unødigt Grusomhed imod Vildtet. Det maa være en Hovedregel, hvis ikke ganske særlige Forhold gør sig gældende, at Dyrene maa være fredede i deres Yngletid. I modsat Fald vil Moderdyrets Nedskydning medføre, at Ungerne prisgives en pinefuld Død. De nugældende Fredningsregler opfylder imidlertid slet ikke Fordringen om Fred, saa længe Yngletiden varer. Nogle af de gamle Bestemmelser er sikkert fastsatte, uden at man har ment at kunne tage Hensyn til det nævnte Krav. Andre beror utvivlsomt paa en urigtig Opfattelse af Yngletidens Varighed; de Erfaringer, som er indhøstede, siden disse Regler er fastsatte, bør nu bringes i Anvendelse. Og Bestræbelsen for i det hele taget at skaffe mere Fred for Vildtet falder jo godt i Traad med Ønsket om at værne saa mange Dyr som muligt mod Efterstræbelser og Nedskydning, medens de endnu har Unger.

Endvidere er det ubestrideligt, at en Del af de *Jagtmaader* og *Jagtrede*, som er tilladt efter den nuværende Lovgivning, giver Anledning til meget Dyrplageri samtidig med, at Vildtbestandens forringes uforsvarlig stærkt. Dette gælder saaledes Natjagten, ved hvis Udøvelse mange Dyr lemlæstes, da der skydes paa maa og faa og uden ordentligt Sigte. Og ved denne Nedskydning ved Ind- og Udgangen af Skove og Plantager før Solopgang og efter Solnedgang tilsidesættes Hensynet til en passende Vildtbestands Opretholdelse. — Den Anvendelse af Sakse, Gift, Limpinde o. s. v., som for Tiden finder Sted, virker ogsaa ofte paa en barbarisk og dyrplagerisk Maade.

Ændringer paa disse Omraader er en Nødvendighed, hvis man vil bringe vor Jagtlovgivning i Overensstemmelse med de Principper, som er lagt til Grund for de senere Aars Lovregler om Dyrbeskyttelse.

De Hovedformaal, man efter Udvalgets Opfattelse maa sætte for en Revision af den nugældende Jagtlov, er altsaa:

- 1) at bevare den nationale Fauna;
- 2) at udvikle Jagten som et i økonomisk Henseende ikke helt ubetydeligt Bierhverv;
- 3) at opretholde en betryggende Fred paa vore Marker;
- 4) at indskrænke Antallet af Ulykkestilfælde ved Vaadeskud;
- 5) at fjerne det Dyrplageri, som nu kan knytte sig til Jagtens Udøvelse.

For at naa frem mod disse Maal bringer Udvalget en Række Ændringer i Forslag. De vigtigste af disse er:

I. En Forandring af de nugældende *Fredningsbestemmelser* ud fra de Synspunkter, som er nævnt i det foregaaende efter hvilke det gælder om at skaffe mere Fred for